ISSN 0132-4462.
№ 12 2000
ГРУДЕНЬ

перець

Мал. В. КАПРЕЛЬЯНЦА

Мал. О. ЖИТНІКОВА

Мал. В. ПОПОВА

Мал. О. КОХАНА (тема А. Василенка)

— Нарешті, куме, ти бізнесом зайнявся!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ПРИТЧА ПРО МІДНУ РУЧКУ

Ні авансу, ні зарплати; а за світло, а за газ!
Гриць у кума мідну ручку «хряп» з дверей і був гаразд.
В господарстві тітки Ніни із-під рила у свині
Зцупив баняка, бо нині алюміній теж в ціні.
А під саме надвечір'я, щоб заплутати сліди
Зі стовпа в своїм подвір'ї зрізав мідні проводи.
Щоб «обмити» темне діло, бражку круто «замісив»
І під вечір у неділю кума в гості запросив.
Тільки вийшла неув'язка, у програмі стався зрив:
Гриць, як випили добряче, правду кумові відкрив.
Той, почувши це, зірвався, мов на нього сказ напав,
Й, ухопивши дровиняку, Грицю лоба проламав.
Ну, а слідчий в протоколі пояснив той кумів шал:
«Сварка сталась через ручку. Люди гинуть за метал».

Йде метал за океани. В трюмах дзвони і хрести,
Обеліски з іменами, мікросхеми і мости.
Отакі сьогодні, люди, із металами діла...
Та цікаво: чия ж ручка аж «до ручки» довела?

Ігор ГУРКІВСЬКИЙ.

Мал. О. КОХАНА

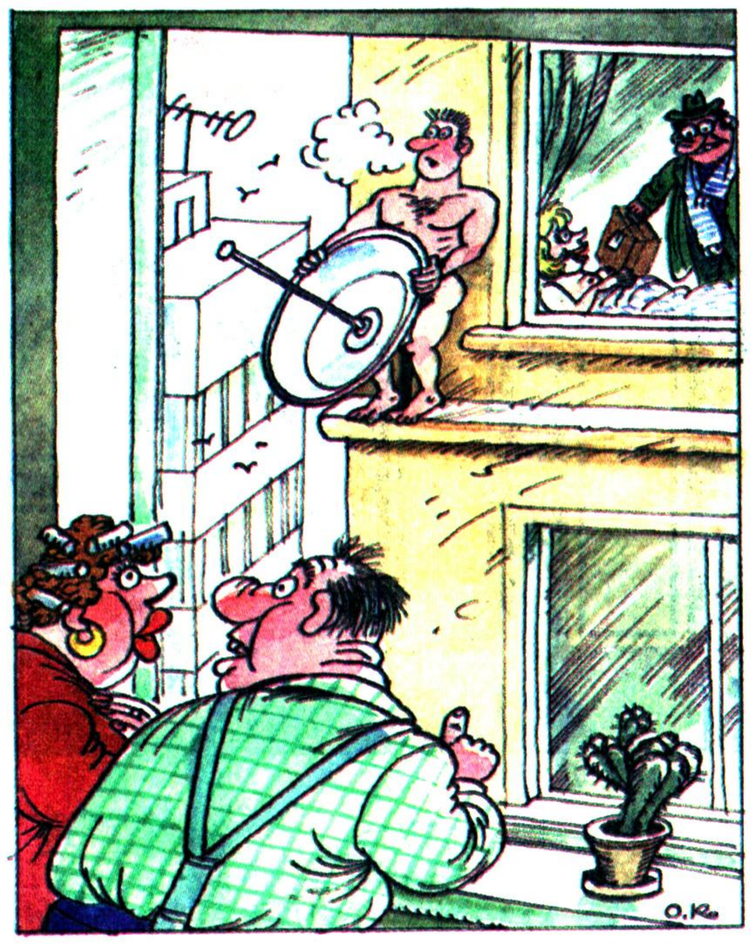

— Ну й круті ж ці Галущенки: якусь нову антену зі статуєю купили.

ЗАДАЧКА, ЩО НЕ РОЗВ'ЯЗУЄТЬСЯ

Як передає наш херсонський кореспондент, освітяни обласного центру сушать голови над задачкою: «З пункту «А» в пункт «Б» відправлено десять мільйонів гривень на зарплату вчителям. Відправлено кілька місяців тому, проте до вчителів вони і досі не дійшли...»

Оскільки ця задачка ніяк не розв'язується, то педагоги, не одержуючи четвертий місяць зарплати, час від часу пікетують місцеву мерію. Мер телефонує в міністерство освіти. А звідти повідомляють, що гроші відправлено ще у вересні...

Звичайно ж, на голодний шлунок таку задачку розв'язати важко. Тому педагогам нічого іншого не лишається, як звернутися по допомогу до пінкертонів з правоохоронних органів... Може, вони вийдуть на слід мільйонів, що зникли?..

У ПОВНОМУ АСОРТИМЕНТІ

Як повідомляє наш київський кореспондент, у гостя столиці, що прибув на залізничний чи автовокзал, нині великий вибір. Наліво підеш — у кафе потрапиш. Направо — в буфет. Прямо — кіоски навперебій пропонують напої на наїдки. І скрізь сервіс, так би мовити, у повному асортименті: як не напоять неякісним напоєм, так нагодують неякісною стравою. Не кажучи про те, що в кожній другій «точці» обважать, а в кожній третій — обрахують.

Така от картина вимальовується за результатами недавньої перевірки управління із захисту прав споживачів. Було перевірено двадцять об'єктів — і скрізь продавалися неякісні товари, некондиційні страви і продукти з простроченим терміном реалізації. Ревізори зафіксували аж двісті таких фактів. Вилучено дев'яносто літрів неякісних алкогольних напоїв, «полегшені» гирі та ваги, які «помилялися» на сто-триста грамів.

ЩО НЕПОКОЇТЬ

Як факсують наші регіональні кореспонденти, все менше і менше протестів лунає з міст і сіл на часті відключення електрики. Люди поступово звикають пересуватися у темряві, чудово орієнтуються навпомацки. Єдине, що їх непокоїть, так це погрози енергетиків відключати за борги підприємства.

— Це ж, не дай Боже, — кажуть вони, - ще й наш Монетний двір знеструмлять, верстати, що друкують гривні, зупиняться! І так грошей невистачає, а тоді ж і зовсім не буде!

Мал. В. ШИРЯЄВА

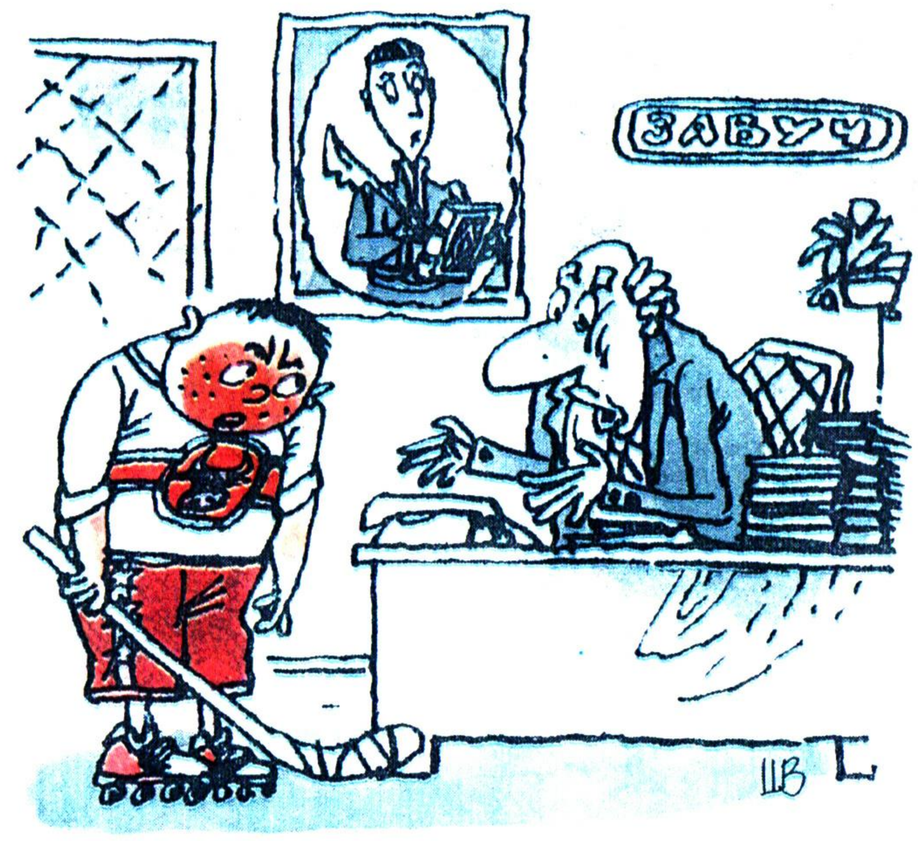

— Знову ти шайбою скло розбив?
— Та скільки там того скла у вчителевих окулярах.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА (тема А. Василенка)

— Щоб ти, друже, жив ще сто літ!
— Ти що, з глузду з'їхав?! З таким життям...

Мал. О. МІХНУШЕВА (тема А. Василенка)

— Дах над головою, пристойні харчі, чудова господиня... Я б із Рябком своїм становищем помінявся!

ПАТРІОТИ

Патріоти ми у рідnім краї,
То й повторюємо раз-у-раз:
Хоч у них найбільші урожаї,
Та найкращі чорноземи — в нас!

Іван ДРОБІН.

●

СТРАШНЕ ПРОБУДЖЕННЯ

В летаргічний сон поринув
П'яний чоловік,
А прокинувся од сплячки
На десятий рік.
Вийшов з хати випивака
Глянуть на свій край...
Була скрута і розруха,
А створився рай!
Де не ступиш — дешевизна,
Техніка, прогрес;
«Таврія» — чотири гривні,
Десять — «мерседес»...
Запитав свого сусіда,
Що з роботи біг:
«Як це ти без «мерседеса»?
Чи ж не жалко ніг»—
«А на біса мені здався
Отой «мерседес»?!
Є у мене,— сусід каже,—
Вищий інтерес.
Призбирую грошенята,
Маю ціль чітку:
Мрію через рік купити
Пляшку коньяку.
Отака ж ціна скажена
І на самогон...»

Випивака знов поринув
В летаргічний сон.

Петро СИВОЛАП.
м. Київ.

ГУМОРЕСКА

— Особливо один причепився, із району, як шевська смола,— вів далі.— Зануда, прости Господи. Ходить назирці, як прив'язаний, одне на думці: тільки б щось підгледіти, щось записати.

Він замовив другий кухоль, і в голосі його зазвучав метал:

— Але ми не ликом шиті! Трактора я записав на тестя, який у танковій частині служить, плуга — на дочку, яка у Воркуті замужем. А коня? Коня я записав як півня... Він причепився, приперся з податковим поліціянтом: «Який же це півень,— каже,— це ж кінь!» Я йому кажу: «Мого коня Півнем зовуть!»

Фермер задумливо спостерігав за бджілкою.

— Цієї весни вулика поставив; думаю, пасіку заведу. Податківець тут як тут, тлумачить: товарне виробництво, прибутки, те та се. Записав вулика. Я йому кажу: «Який же це вулик, може, це будка для мого песика». Він своєї: «Е-е, ні, а бджілки у вулику гудуть?» «Скільки там тих бджілок!»— кажу.

Воно ж, причепливе, стало стовпом під грушею, постояло, а увечері папір мені під ніс: «Переписав ваші бджоли,— лепече,— 1756 бджіл!»

Фермер допив пиво і підвівся. Потяг його вже підходив.

— Але ми не ликом шиті!— сказав на прощання.— І бджоли в мене не дурні... До осені щось та придумаємо!

Іван КИДРУК.

СОЛОМОНОВЕ РІШЕННЯ

Один чоловік, житель Золотоноші, люто пив. А як нап'ється, то його на аеробіку тягне — півночі ганяє жінку з дитиною навколо хати. А тоді ще й виносить останнє самогонницям, щоб ще напитись. Як лопнуло в жінки терпіння, то подала вона до суду на розлучення. Суд описав усе майно і заходився його ділити, як велять найгуманніші в світі закони. Ось дійшла черга й до корови. І тут сталася заминка. Хоч у корови два роги і аж чотири ноги, але на трьох — чоловіка, жінку і дитину не ділиться, бо ж таки живе створіння. Та мудрі судді додали до корови сіно і прийняли соломонове рішення: «Корову — жінці з дитиною, сіно — чоловіку». «Людоньки! Та що ж він те сіно сам їстиме?»— лементувала жінка. Але суд свого рішення не змінив.

БУВАЛЬЩИНИ

ПРО ІМЕНА ТА ВУЛИЦІ

Черкаські письменники звернулися до властей Чорнобаю з пропозицією назвати одну з вулиць іменем Григорія Тютюнника. Мовляв, і письменник визначний,і його вдова Олена Федорівна мешкає в цьому старовинному козацькому селищі.

— А чого це називати, хіба Тютюнник народився в Чорнобаї?— обурився містечковий не перший, але й не другий владоможець.

— Ви праві,— підіграли йому дотепні чорнобаяни.— У Чорнобаї Тютюнник не народжувався. У Чорнобаї народилися Ленін, Чапаєв, Бах та Шопен. Тому їх іменами вулиці й поназивані.

Записав Микола БОСАК.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

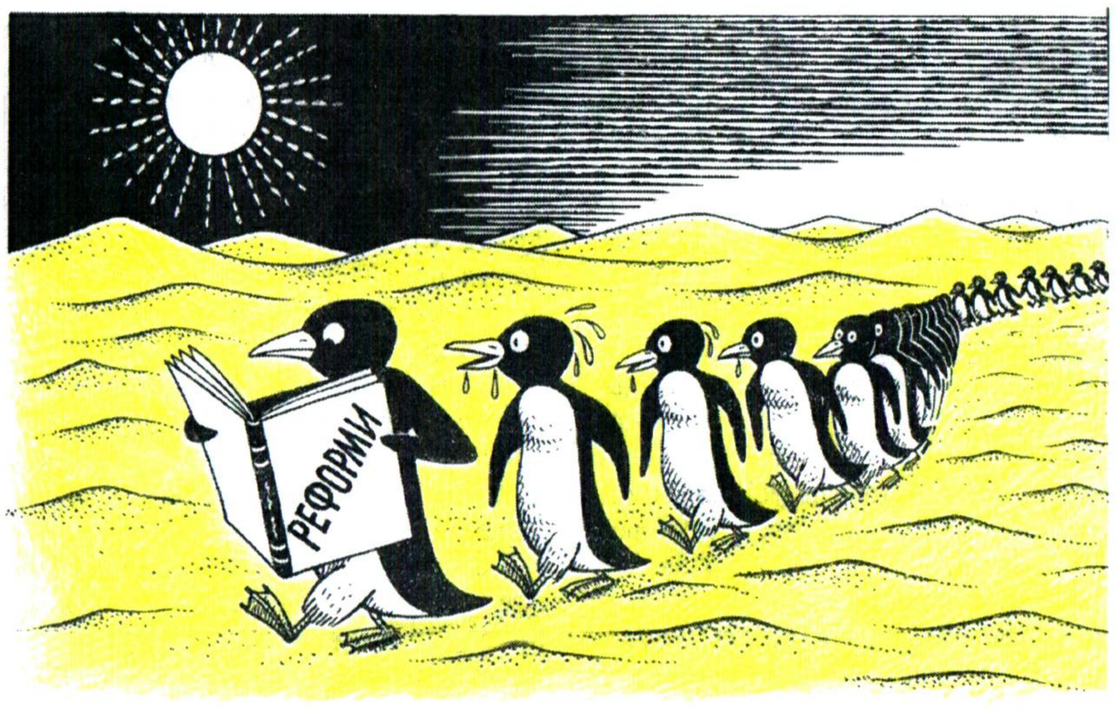

Мал. О. КОХАНА (тема О. Хорошуна)

Мал. О. ГУЦОЛА

Мал. Р. САХАЛТУЄВА (тема А. Василенка)

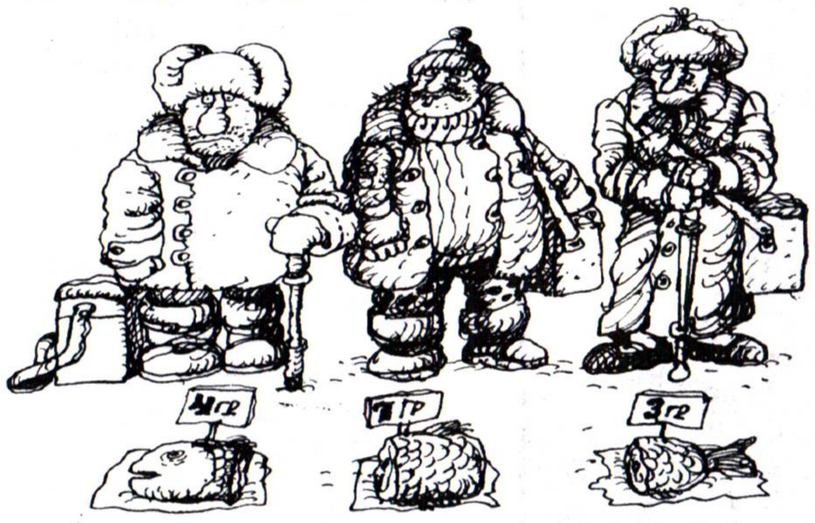

Мал. В. ЧМИРЬОВА (тема Л. Телятникова)

— Мабуть, рибалкам зарплату видали. Можна трохи від гачків відпочити...

Усміщки з конверта

«ГЕРОЙ»

Чоловік просить фотографа:

— Дуже прошу, сфотографуйте мене героєм.

— Тобто?

— Це дуже просто. Ви поставите на стіл пляшку горілки, а я відвернуся...

РИБА

Чоловік повертається опівночі додому. Тихенько пробирається на кухню і читає на столі записку:

«На вечерю риба! Вудки в коридорі. Твоя Оксана».

РІЗНИЦЯ

Читає чоловік газету:

— Люба, ось тут написано, що чоловік в середньому за день вимовляє дві тисячі слів, а жінка аж чотири тисячі.

— А це тому, що вам треба все двічі повторювати...

— Що-що?

МАЛЕНЬКІ ХИТРОЩІ

Два пенсіонери збираються на прогулянку.

— І ти не боїшся, що під час нашої прогулянки хтось не залізе до твоєї квартири?

— Ні, я ось записочку для таких залишаю.

— І що ж ти пишеш?

— А ось послухай: «Привіт, Вован! Я відвалив на стрілку. За годину приваляю. Вийди на Гнуса або Дроворуба. Передай, що порох у мене. Кучерявого замочили. Футас».

ЧИ ХОЧЕТЬСЯ БІЛЬШЕ

У держадміністрації:

— Чим більше одержуєш, тим більше хочеться.

— А вам коли-небудь давали три роки суворого режиму?

З НУЛЯ

Розмова на фуршеті:

— Коли я розпочинав свою справу, то розраховував лише на свій розум.

— Так, сьогодні багато хто розпочинає з нуля.

М. ЗАГОРОДНІЙ.

м. Суми.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

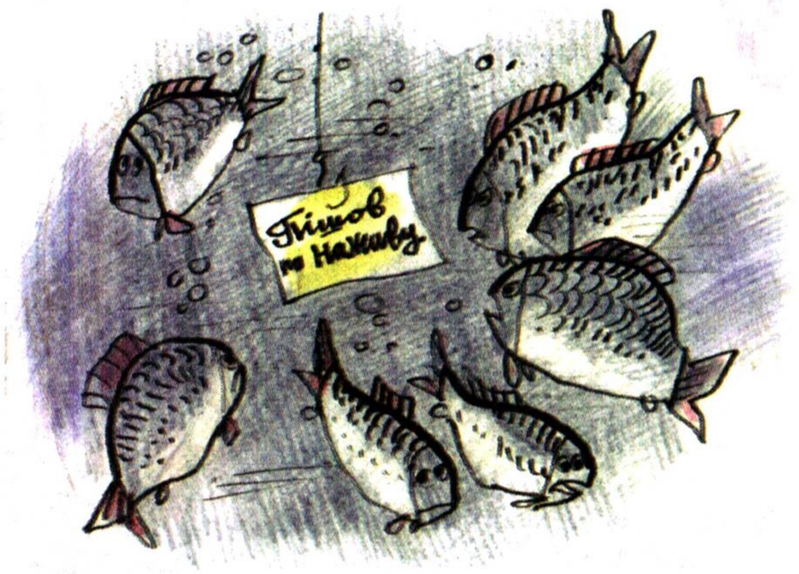

Мал. В. СИНГАЇВСЬКОГО

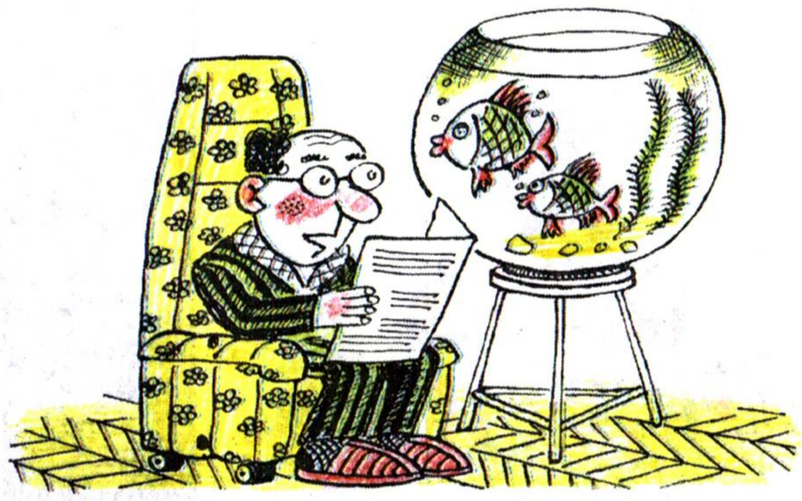

— Стрільці, Володії.. А ось, рибки, астрологічний прогноз і для вас.

Мал. Г. МАЙОРЕНКА

Вечірня казка для дорослих

Після капіталізації Казкового Лісу і бізнесалізації всіх колишніх хижаків із кримінальним минулим лисиця Лисавета Микитівна Рудошерстюк відкрила птахопідприємство «Рудобройлер». Вона ніколи не думала, що оті курочки-чубарочки та півники-кукурічки, яких вона крала все своє свідоме життя, мають таке звучне закордонне ім'я — бройлери... А ще дуже їй сподобалося інше іноземне слово — «інвестиція». Ах, як воно запоморочливо пахло грошима!.. І пані Рудошерстюк не була б лисицею, якби не знайшла собі інвестора. Ним виявився заокеанець сіцілійського походження містер Лео Леопарді-Фіозі. І незабаром із-за океану на рахунок підприємства «Рудобройлер» надійшла кругленька сума. Настільки кругленька, що у Лисавети Микитівни стався нервовий напад — запаморочення голови і часткове знерухомлення лівої задньої кінцівки. Проте напад швидко минув. Нервові напади від позитивних емоцій нетривкі. І Лисавета Микитівна почала бурхливу діяльність. Великі гроші ніколи не лежать без руху. Тих, хто їх має, вони, як правило, спонукають до активності.

Перш за все пані Рудошерстюк шикарно вмеблювала офіс, а паралельно й свою квартиру. І там, і там лежали плямисті килими, що нагадували леопардові шкури. Чомусь усі бізнесмени починають з шикарного умеблювання офісів. Були придбані також мерседеси, джипи-черокі і вольво. Почалися безперервні поїздки по закордонах. Відпочивала Лисавета Микитівна тепер виключно на Багамах, Гаваях і в Ніцці. Частенько відвідувала Монте-Карло, де з насолодою програвала певні суми. Як прекрасно програвати у фешенебельних казіно!

Але дивна річ — гроші мають здатність меншати і зникати. І ви вже догадуєтесь, що за такого стилю життя пані Рудошерстюк інвестицію просвистіла. Зробила з інвестиції інсвистицію.

А тим часом продукція підприємства «Рудобройлер» за відсутністю капіталовкладень захиріла. Сині курчата викликали огиду навіть у голодних шакалів.

І от одного разу з-за океану прибув містер Лео Леопарді-Фіозі. Спершу він подивився на синіх курчат, тоді на мерседеси, джипи-черокі, вольво, на умеблювання офісу з килимом, схожим на леопардову шкуру. Нічого не сказав, тільки загарчав позаокеанському. Але наступного дня підприємство «Рудобройлер» вже належало іноземній корпорації «Бройлер і Бройлер». А плямистий килим в офісі був замінений на лисичину шкуру. Недарма ж містер Лео Леопарді-Фіозі був заокеанець сіцілійського походження.

На добраніч, дорогі читачі дяді й читачки тьоті! Якщо ви маєте справу з інвестиціями, то не просвистуйте їх, будь ласка! Витрачайте за цільовим призначенням! Пам'ятайте, що не всі інвестори дурні. Пильнуйте, щоб інвестиція не стала спершу інсвистицією, а тоді інквізицією для вас! Підозріло співзвучні слова!

Всеволод НЕСТАЙКО.

Мал. В. ЧМИРЬОВА (тема А. Василенка)

— О, лишенько! Тигр з'їв нашу прибиральницю!
— А ми її і так збиралися скоротити...

Як хлопчик ЗЛОДІЯ затримав

Помітивши двох міліціонерів, що ввійшли в зал очікування полтавського вокзалу, громадянин Юхименко рвучко підвівся з місця і поспішив до виходу.

— Дядю,— наздогнав його хлопчик,— ви пістолет загубили!

— Ти що — здурів? — присоромив його Юхименко. — Ніякого пістолета в мене немає! І ніколи не було!

— Та був. Сам бачив, як ви його під лавку зронили...

— Ти мене з кимось переплутав, хлопчику!

— Вас переплутаєш! Беріть свій пістолет!

— Залиш його собі, якщо подобається. А до мене не чіпляйся! — сказав Юхименко, пробираючись між лавами.

— Не треба мені пістолета! Краще кілька гривень дайте, я собі морозива куплю з лимонадом!

— Забирайся геть! Кажу ж — ні тебе, ні пістолета ніколи в очі не бачив! — розсердився Юхименко.

— Візьміть свій пістолет. Бо у мене через нього можуть бути неприємності,— не вгавав хлопчик. — Або дайте десятку — тоді собі залишу.

— Якщо ти зараз не відчепишся — вб'ю! — прохрипів Юхименко.

— Рятуйте, мене вбити хочуть! — злякано зойкнув хлопчик...

Затриманий міліцією, Юхименко наступного дня давав показання слідчому. Невдовзі експертиза довела, що вогнепальна зброя, якої він намагався позбутися, належала таки йому і причетна до злочину. А щодо героїчного вчинку хлопчика Міті, то в місцевій газеті готується до друку замітка під заголовком: «Десятирічний хлопчик допоміг затримати злочинця».

А. МАКОВІЙ.

м. Полтава.

ГРОШІ на лікування

Про зарубіжну страхову медицину написано чимало. Прибічники платного лікування доводять нам, звиклим до безплатних медичних послуг, що іншого шляху в цьому ділі бути не може. Мовляв, хоч і платиш усе життя ту страховку, зате знаєш: варто захворіти — допомога тобі гарантована.

Певно, декого прибічники страхової медицини таки переконали, бо маємо чудові приклади втілення її в життя. Так, генеральний директор місцевого об'єднання «Модул» Альберт Степанович Граківський від імені фірми уклав угоду з медичним закладом «Ритмонорм» на обслуговування працівників та їхніх членів сім'ї.

Угода гарантувала «лікування, профілактичний огляд та вакцинацію в період епідемій грипу» всіх, хто мав причетність до об'єднання. А також закупівлю ліків та медтехніки для потреб вищеназваної фірми.

Гроші на медичне обслуговування переказувалися регулярно, та працівники об'єднання медичними послугами не користувалися. А не користувалися, бо не знали, що мають на них право. Не сказав їм про це генеральний директор. Чи просто забув, чи був упевнений в їхньому міцному здоров'ї.

Може б, і досі не здогадувалися вони про директорську турботу, якби не перевірка об'єднання, яка цей факт встановила. А ще встановила перевірка, що заклад «Ритмонорм», якому переказували гроші за медичні послуги, займається послугами зовсім іншого плану. Наприклад, гроші, що приходять за перерахуванням, обертає в готівку...

Отже, є тепер у Альберта Степановича гроші на лікування. Бо самі розумієте, неприємності, що має директор після перевірки, кепсько відбилися на його здоров'ї.

О. ВЛАСЮК.

м. Луганськ.

СТРИПТИЗ під рушницею

Є словосполучення, що мають чарівну силу. Варто, наприклад, вимовити фразу «Гуманітарна допомога!», як негайно відмикаються двері навіть дуже обережних громадян. Особливо похилого віку. Скажімо, пенсіонер Андрій Васильович Гонтар, почувши, що йому принесли гречку та цукор, тут же відчинив і впустив у хату двох молодиків та дівчину. Його навіть не здивувало те, що два півкілограмових пакетики принесли аж троє.

Підозра з'явилася трохи пізніше. Коли гості почали надто докладно розпитувати про матеріальний рівень дітей та онуків, запропонували обміняти коштовності на гречку, продати ордени та медалі. Відлучившись на хвильку, Андрій Васильович повернувся в кімнату з рушницею і запропонував усім підняти руки вгору.

— А тепер роздягайтеся! — наказав він і клацнув затвором.

Мабуть, дуже рішучий був вигляд у ветерана, бо «гості» тут же почали роздягатися. І під дулом рушниці у спідній білизні покинули оселю пенсіонера.

Андрій Васильович зателефонував до міліції, розповів про все, що сталося. І візитерів невдовзі затримали. Вся трійця категорично заперечувала свої злочинні наміри. Ніде не працюючі Віктор Ігнатенко, Євген Обухов і Ніна Мигунова розповіли, що придбали півкіла гречки і цукру в магазині: хотіли порадувати ветерана, вигадавши, що це — гуманітарна допомога. А ще вони зізналися, що таки хотіли видурити у старого ордени. Правда, не уточнили як. Можливо, при допомозі двох ножів і газового балончика з нервово-паралітичним газом, вилучених у візитерів при затриманні.

М. ПОПОВИЧ.

м. Київ.

Мал. В. КАПРЕЛЬЯНЦА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Давай зайдемо... Трішки твоєї крові мені переллємо. Ти ж на двісті грамів більше випив...

Мал. О. КОХАНА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Скажи мені, друже, в якому кабінеті найменше беруть?

Друже Перче!

Коли я почув, як начальник управління з питань цінової політики Київської міськдержадміністрації В. Яструбинський, виправдовуючи підняття цін на опалення та гарячу воду, стверджує, що середній заробіток киянина зріс до 412 гривень на місяць, то обурився. Бо серед моїх знайомих — науковці, вчителі, лікарі, працівники престижних культурних закладів... Проте жодного, хто б мав таку ставку.

А тоді й подумав. Зрештою, може, він і правий. Адже, якщо у мого сусіда — чотири автомобілі, а в мене жодного, то в середньому ми з ним маємо по два?

О. ДІДЕНКО.

м. Київ.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА (тема А. Василенка)

— І трохи тих грибочків із собою прихопили.

Мал. В. ЧМИРЬОВА (тема А. Василенка)

ХРОНІКА НОВИН

ГІДРОМЕТЦЕНТР ПОВІДОМЛЯЄ

Завтра в районі міста Балачковська відбудеться товариська зустріч циклона з антициклоном. Запрошуються всі бажаючі.

ЗЕМНЕ ТЯЖІННЯ

Кожен день у садку під грушею Степан Степанович Липчак відчуває на собі величезну силу земного тяжіння: тут у нього закопано двісті літрів слив'янки.

ПРОФЕСІОНАЛ

Недарма Федір Хмиз працює лікарем на станції швидкої допомоги: він надає допомогу настільки швидко, що хворий навіть не встигає сказати, що ж у нього болить!

ТЕЛЕФОН ДОВІРИ

З 1 жовтня в м. Вухограді почав працювати телефон довіри. Запам'ятайте його номер: 542-176-409-478-247-661-004-582-409-522-100.

Микола ТИХОНЧУК.

Насамперед дуже прошу вибачення за заголовок. Ні, він нічого собі, а головне — правильний. Перепрошую за інше: його поцуплено з роману Маркеса, так би мовити, плагіат один до одного. Це тим більш прикро, що у фейлетоні піде про міліцію, а вона, відомо, за крадіжку та інші антигромадські вихиляси переслідує аж до повного торжества справедливості і може здати до криміналу. Тому-то, мислиться, щиросерде визнання провини полегшить мою подальшу скорботну долю.

Хух, аж легше стало на душі. Покаяння творить з нами дива. Тільки не з підполковником Богданом Корнятом. Його й зі служби в міліції звільнили, і до кримінальної відповідальності притягали. А він тільки чхне на всю ту марноту і стоїть, мов скеля за Старим Самбором.

Якось до сусідів пана Богдана зайшов жеківський умілець і запитав, чи вони не будуть проти, якщо над квартирою № 7 (де і мешкає підполковник) збудують за рахунок даху додаткове приміщення, бо Корняту тісно. «Тісно», якщо забути про сповідувані норми площі,— категорія дуже ефемерна, відносна й непевна. Знайомому поету з Левандівки тісно жити у Львові, декому бракує простору навіть у всесвіті, а закоханий співак виводить: «Наш уголок нам нікогда не тєсєн». Корняту затісні 112 кв. м., хоча прописані на них лише кілька осіб. Та ви, мабуть, знаєте, що таке сусіди. Він до них ладиком, навіть послав чоловіка поспитати, а вони: ні, друже, не добудуєш! І почали щось говорити про горище, яким досі користувалися гуртом. І ще щось. І ще.

Тоді пан Богдан, у котрого характер із граніту скелі, що за Старим Самбором, вирішує плюнути на громаду. Тим більше, що досвіду самоуправства йому не позичати: кілька років тому без дозволу він поставив неподалік цього ж будинку на вул. Карпинця, 5, гараж. Адміністрація Франківського району Львова винесла чимало рішень на предмет його знесення, але гаражу і його господарю це ніяк не зашкодило. Щось подібне відбувається і з прибудовою поверху. Сусіди вдалися до облоги — почали писати до впливових установ і організацій. Звідти їм оптимістично відповідали гаслом: «Ваша справа справедлива — ви переможете». Для цього вони для гарантії створили об'єднання співвласників.

Але не думайте, що це так собі — вирішили і зробили. Об'єднання реєстрували з рік, аж поки міське управління житлового господарства не гримнуло на райадміністрацію, мовляв, не пудріть відмовами людям мізки, припиніть тяганину. Чому Франківська адміністрація виявилась такою «тупою» щодо, здавалося, простого питання, співвласники мають свою тверду думку. Річ у тім, що у жовтні 1999 року вони отримали повідомлення об тім, що 14 жовтня підписано розпорядження № 1043 «про реконструкцію квартири № 7». Загалом це була дивоглядна писулька. Вона надійшла 8 жовтня, а повідомляла про рішення від 14 жовтня. Чиновники явно обігнали час. І тут не було ні механічної, ні якоїсь іншої помилки. До того ж, говорилося, що робити добудову дозволено, «враховуючи інтереси всіх сторін». А якого дідька тоді створювали об'єднання, писали заяви і скарги? До речі, в ту ж таки адміністрацію.

На цей раз пішла позовна заява до суду з вимогою скасувати розпорядження райадміністрації. Розглядали справу і в міській ратуші. З канцелярії міського голови повідомили: «розпорядження Франківської райадміністрації ухвалено без врахування інтересів власників інших двох квартир, і це суперечить п. 19 «Правил користування приміщеннями житлових будинків і прибудинковими територіями». Судді тягнули із розглядом справи майже півроку, переносили засідання і т. ін.

Тим часом бравий екс-міліціонер Б. Корнят завіз матеріали і розпочав будівельні роботи. З'ясувалося, що на них ще 18 липня дала дозвіл інспекція державного архітектурно-будівельного контролю, а 14 серпня райадміністрація його підтвердила. Це за умови, що не розглянуто з приводу цього позову до суду! Але того ж таки 14 серпня Франківський райсуд виніс ухвалу про заборону будівельних робіт до вирішення спірного питання.

Поки фахові чиновники лигали один одного рішеннями та ухвалами, пан Корнят не гаяв часу — будівництво не припинялося. Підключили районну міліцію, звідки повідомили, що провчать неслуха. Але... Запал їхній танув — мають справу не з якимось міським шпаком, а з підполковником мілі-

Малюнки С. ФЕДЬКА

ції! Дехто радив скаржникам не зв'язуватись з Б. Корнятом, мовляв, невже вони його не знають? Наводили приклади — то з обміном квартири, то про відому в місті оборудку з продажем імпортних хусток. З паном Богданом тоді «воювали» Залізничний райвиконком і працівники райвідділу міліції, де тоді заступником начальника був підполковник. І нічого не вдіяли. Тільки перевели на іншу роботу в органах. Але начальником. І лише генерал Іван Мотринець, тепер теж уже колишній начальник обласного управління міліції, зумів його звільнити з посади і з органів внутрішніх справ.

Потім була «золота справа» зі знайомим, за яку пана Богдана притягали до суду. Але облишимо цей реєстр. Скажемо лишень, що підполковник, зі слів дружини, на які спираються львівські засоби масової інформації, вирішив збудувати четвертий поверх, бо третій... протікав від дощу. Скажете, якщо таким чином боротися з дощопротіканням, то можна збудувати Вавілонську вежу? Правильно скажете. Так само правильно, як зробив це в. о. голови Франківської адміністрації З. Полюга, який раптом повідомив, що досі ні сном, ні духом не відав про скарги сусідів Б. Корнята, що він, п. Полюга, «лише підтвердив висновок міжвідомчої комісії.., а не давав дозволу» на роботи.

Коротше, полковнику десь там у Латинській Америці ніхто не писав, а у нас у Львові підполковнику пишуть і навіть зачитують написане. Та надарма.

Володимир ПАЛЬЦУН.

м. Львів.

Друже Перче!

Дуже я зрадів за наших народних обранців, прочитавши прийнятий ними минулого місяця Закон «Про внесення змін до статті 32» Закону України «Про статус народного депутата України». Чудове доповнення прийняли вони! Тепер нарахування їхніх пенсій здійснюватиметься не лише з посадового окладу, а й з урахуванням усіх доплат і надбавок. А оскільки, як відомо, у депутатів тих доплат і надбавок вистачає, то й пенсія буде ще солідніша, ніж тепер.

Читаю я оті всі закони та поправки і думаю: це коли ж наші обранці вже так себе забезпечать, що згадають про те, що наше сьогоднішнє пенсійне забезпечення в чотири рази менше ними ж прийнятого прожиткового мінімуму?

А. КИЩИНСЬКИЙ,
ветеран війни і праці.

Чернігівська область.

Мал. Г. МАЙОРЕНКА

— Все, братани, я пішов — завтра зранку у мене виступ про боротьбу з мафією...

Перк

ГУМОРЕСКА

— Добре, що ви зайшли, Софіє Іванівно. Можливо, ви прочитаєте, що тут надряпав наш шановний Антон Максимович,— звертається рентгенолог Ольга Микитівна до своєї колеги. — У таких випадках я розпитую хворих і з'ясовую, чи робити рентген, скажімо, ноги чи грудної клітки. А сьогодні немічна бабця ніяк не може допомогти прояснити ситуацію. Каже, що в неї все хворе.

— Ох, Ольго Микитівно, скарай мене сила божа, але... ну ніяк я не можу розібратися у цих каракулях, мов курка лапою шкрябала.

— Ні, цьому треба покласти край,— каже Ольга Микитівна. — Сім років вчився на лікаря, десять у школі, а навчитися розбірливо писати не спромігся. Піду до нього, бабуся ж чекає...

— Антоне Максимовичу, ви направили на рентген бабусю... Ее-е-е, не можу розібрати прізвища, здається, вона казала, що Луцишина, а прочитати чого саме рентген їй робити, ніяк я неспроможна.

— А коли це я писав, Ольго Микитівно? Здається, бабуся була в мене вранці,— Антон Максимович дивиться на годинник,— а тепер уже третя пополудні.

— Бабуся чомусь щойно прийшла... Оце направлення ви писали сьогодні, а це — вчора, а це — позавчора...

— Стривайте, Ольго Микитівно,— перебив Антон Максимович, уважно розглядаючи направлення. — Якби ви прийшли одразу, вранці, то по свіжонаписаному я б ще прочитав, а тепер — ні. А тим паче вчорашнє, позавчорашнє... Тут і сам дідько лисий не второпає, що я нашкрябав...

Роман КРИКУН.

м. Сокаль.

Малюнки Бориса РЕВЧУНА

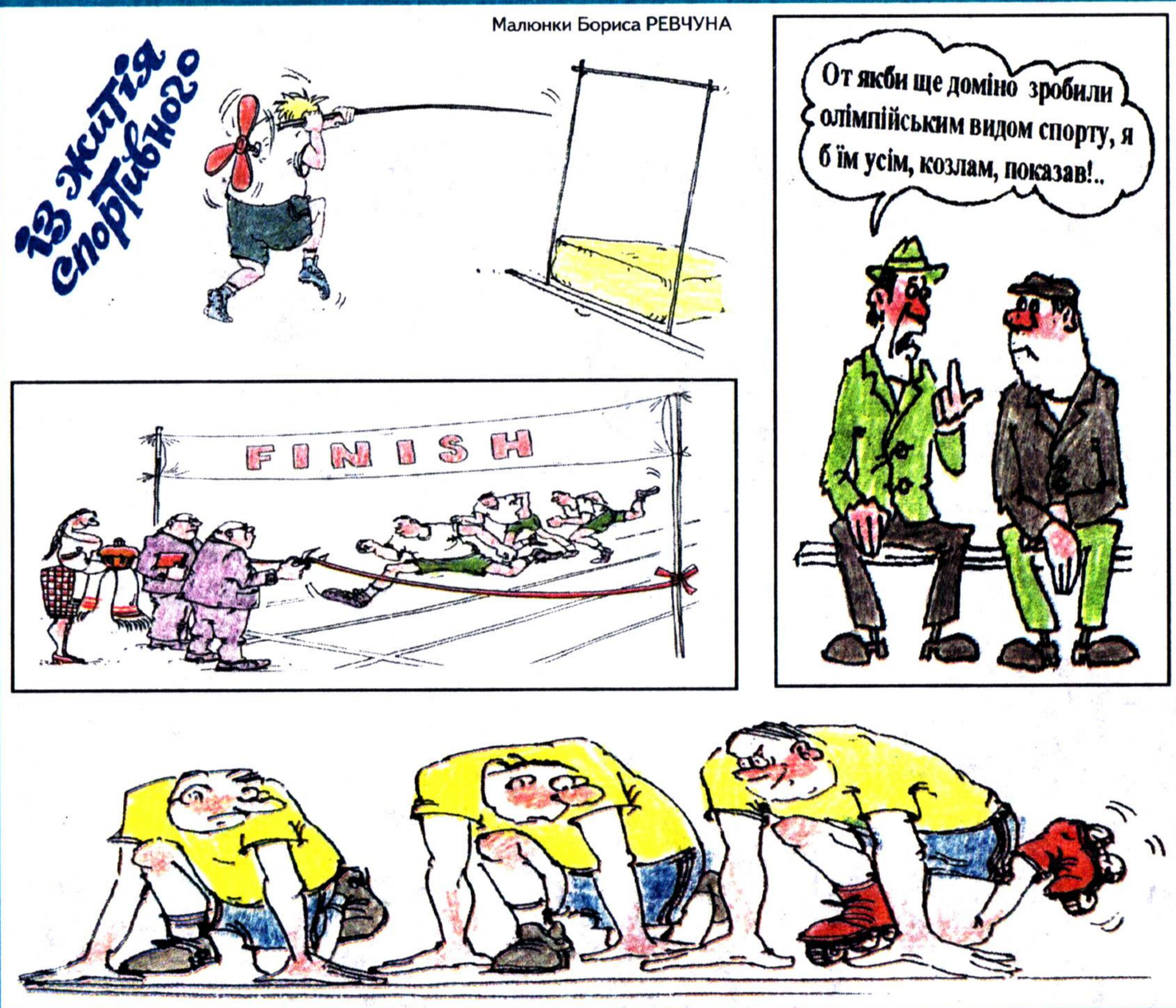

Реформам на селі присвячується...

Малював Анатолій ВАСИЛЕНКО.

Ой ти, земле, земелько...

Голова товариства з обмеженою відповідальністю „Повний вперед" Микола Кіндратович Калитка готувався зустріти гостей.

Гості не забарилися.

1
Вітаю вас, товариші!
День добрий! Я, як відомо, з держадміністрації району.

2
А зі мною представник Аграрної партії, який має до Вас кілька питань.
Так.

3
От він каже, що ви все майно колгоспу собі забрали. Люди скаржаться.

4
У нас завжди скаржників вистачало!

5
Та за нашою доброю традицією з дороги годилося б пообідати. То як, згода?
Спочатку справа.

6
Не Калитка, а соловейко осінній!
Еге ж. Каже, мов медом маже.
Пройдемося селом і ви самі переконаєтесь, що скарги безпідставні. Розпаювання зроблено справедливо.

7
Ось дядькові Петру дістався трактор.

8
А дядько Степан має самоскида. Бо заслужив!
Вітаю!

9
Майже кожна сім'я одержала якусь техніку. Ходімо далі!

У МЕНЕ ПРИНЦИП: УСЕ ДЛЯ ГАРНИХ ЛЮДЕЙ!
Я ВАС РОЗУМІЮ.
ХОТІЛОСЯ Б ВІРИТИ...
10
НИВА
ЧОГО РІДКО ЗАХОДИШ, СИНКУ?
А ОСЬ ВЕТЕРАНУ КОЛГОСПУ СТАРОМУ КІНДРАТУ КОМБАЙН ДІСТАВСЯ. ПО СПРАВЕДЛИВОСТІ, ДУМАЮ.
11
КІНДРАТОВИЧУ! ЗАХОДЬТЕ, ГОСТЯМИ БУДЕТЕ!
ВОГНЕНЕБЕЗПЕЧНО
ІНШИМ РАЗОМ, ВІРО! ЯК БАЧИТЕ, І ТЕЖ НЕ ОБДІЛИЛИ, МАЄ СВОГО БЕНЗОВОЗА. ІЩЕ В ДЕКОГО Є СІЛЬГОСПТЕХНІКА.
12
А ТАКИ СПРАВДІ — ВСЕ ЛЮДЯМ ПОРОЗДАВАВ.
13
ПЕРЕКОНАЛИСЯ? ТО ХОДІМО ОБІДАТИ, БО ВСЕ ВИХОЛОНЕ!
ГМ... ТА Я НЕ ПРОТИ.
14
ТО Я ПОБІЖУ, ДАМ РОЗПОРЯДЖЕННЯ.
А МИ ЩЕ ПРОЙДЕМОСЬ.
15
ТО ЯК, ДЯДЬКИ, ЧИ ПРАВДУ МЕНІ ГОЛОВА РОЗПОВІДАВ?
ТА... З ОДНОГО БОКУ, ВОНО НІБИ Й ПРАВДА, ЩО ПОРОЗДАВАВ. А З ІНШОГО...
16
ОТЖЕ, ВИ З АГРАРНОЇ ПАРТІЇ?
ТАК, МИ ЗАВЖДИ ПРИХОДИМО НА ДОПОМОГУ ЧЕСНИМ І ПРАЦЬОВИТИМ ЛЮДЯМ.
19
УСЮ ТЕХНІКУ КАЛИТКА ПОРОЗПИХАВ ПО ДВОРАХ СВОЇХ РОДИЧІВ.
17
ЛЮБИТИ РОДИЧІВ, ЗВИЧАЙНО, ТРЕБА, АЛЕ Ж НЕ НАСТІЛЬКИ!
18
Продовження буде.

Вітаємо

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.

письменника-гумориста Євгена КОЛОДІЙЧУКА з першим 60-літтям!

РЕКЛАМНИЙ СЕРІАЛ

I серія

Дівчата сумують.

Масаж у розстрочку.

Манікюр — лише для елітних мужчин.

Гувернантка у сауні.

Здається квартира. З хазяйкою. Погодинно.

II серія

Вранці, вдень, після обіду — пий горілку «Артеміда»!

Пийте з нами! Пийте тут — на тім світі не дадуть.

Школа юного алкоголіка. Факультатив.

Виведу із запою. Постійним клієнтам — скидка!

Медичний центр «Ескулап» запрошує на лікування від алкогольної залежності. Пільги — заслуженим алкоголікам.

III серія

Еротичне шоу в клубі «Ерос». Кожному клієнту — ящик віскі.

Фірма «Гетера». Дешево, швидко, якісно. Якщо у вас відмовив пейджер чи впав рейтинг — звертайтеся по телефону негайно.

Чудодійний засіб: від СНІДу не буде й сліду!

IV серія

Цироз печінки: євроремонт.

Викопаю яму ближньому. За помірну ціну.

Пам'ятник. Чорний граніт.

Вінки від СП «Діло — табак». На пільгових умовах.

Квіти від нічного клубу «Ерос». Безплатно.

Кінець фільму.

Сценарист Євген КОЛОДІЙЧУК.

Мал. О. КОХАНА

Друже Перче!

Пишеш ти і про тих, кого обібрали до цурки, і про тих, хто хоче вибитися в «середній клас», та закони заважають. А чому ти не пишеш про тих, хто називає себе елітою? А нею у нас чомусь тепер вважають чиновників, які сидять на високих владних щаблях, і тих, у кого грошей, що й кури не клюють.

А мені здається, що справжня еліта і вищеназваний «контингент», то «дві великі різниці». Принаймні, на сьогодні у мене склалося таке враження.

М. ХОЛОДЕНКО.

м. Чернігів.

Мал. Е. ЛІЩЕНКА

Мал. В. СИНГАЇВСЬКОГО

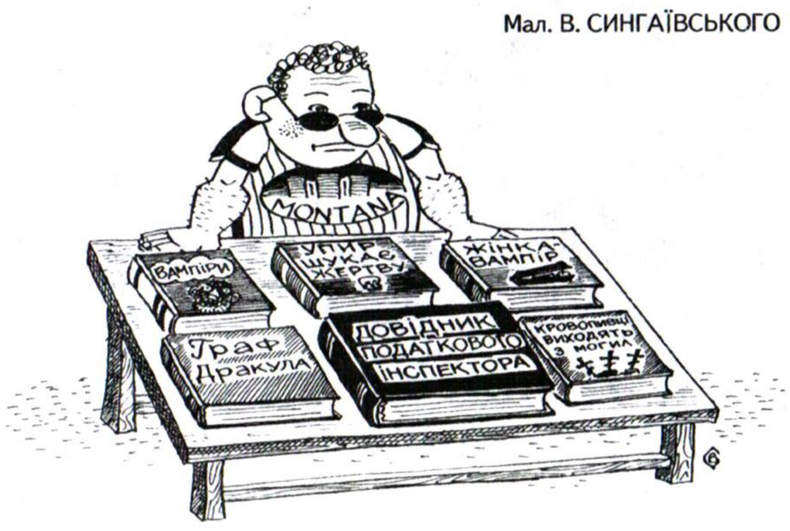

Вітаємо

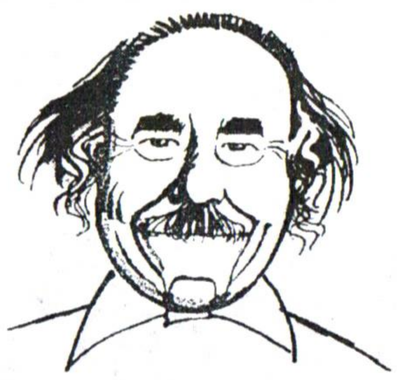

Дружній шарж А. ВАСИЛЕНКА.

лауреата премії ім. Юрія Яновського, постійного автора «Перця» письменника Миколу ПЕТРЕНКА із 75-літтям.

У своїх спогадах я не хотів нікому чинити ніяких прикрощів, навпаки. Але ж ми всі маємо в запасі чимало кумедного, смішного, іноді згадуємо про те. Тож посміхнімося разом.

(Із нової ювілярової книжки «Лицарі пера і чарки»).

МІСЦЕ ЗУСТРІЧІ НЕЗМІННЕ

Весна 1957 року. Я працівник комсомольської газети, але ще й студент. Останній залік у нас із сучасної журналістики. Курс читав Дмитро Шлапак — письменник, переважно театральний критик, до Львова утік із Києва, де посідав пристойні посади: начальство заїлося на нього за аж надто богемний стиль життя. Не змінився він і у Львові, не раз приходив на лекції захмелений. Приймати заліки відмовляється. «Ви мене погано слухали, перешіптувалися, хихотіли». Скидаються дівчата по скількись там, виряджають мене: «Ти з ним у редакції спілкувався, уже заведи його куди слід». Розшукав я нашого викладача, повів до винарні, була колись така поряд із пам'ятником Івану Підкові. Простягаю барменші гроші: «Нам пляшку». Вона гроші ховає, а пляшки не дає: Шлапак, виявляється, їй ще й більше винен. «Так це ж мої гроші», — обурююся. «А може, це він вас попросив, бо сам боїться брати».

Шукаємо іншої винарні: тут не винен? Винен. А тут? І тут винен. Врешті, взяли щось у магазині, зайшли в тихий закапелок.

— Ну то як же тепер із заліком?

— Ти ж бачиш, пояснює, — я захмелений, до університету не піду. Збери залікові та приходь до Будинку вчителя, там директриса — моя знайома, там я відпочиватиму.

Приходжу я із заліковими, Шлапак уже засинає. Розтормосив я його ледве, прошу підписувати. Він заповнює одну чи дві залікових, і знову вкладається. Я прошу, але де там.

— Ото бачив, який мій підпис, то такий самий простав і в інших залікових!..

МАРАФОНСЬКІ ЗАПЛИВИ

Лікарі рекомендують везти дітей на море, на літні пляжі — а з грішми сутужно. Щоб придбати путівки бодай у спілчанський Будинок творчості, бодай у Одесі. То жінки розізнають дешевші шляхи. Напитали, що в Бердянську можна недорого кімнатки піднаймати. Готувати самим, звичайно, зате вже на морі — скільки заманеться.

І от ми там: Кудлики, Яворівські, Безпальківи, Петренки. Справді, не надто переплативши, притулилися в якихось закамарочках. Зранку на море, поки діти ще сплять. Потім хлопці на базар за провізією, жінки готують сніданки. Ми закуповуємо щось із недорогого, більше фруктів та овочів, норовлячи до того ж отримати здачу металевими карбованцями. Це принципово і необхідно, без того металевого карбованця ми ризикуємо лишитися й без захмеленої прохолоди.

Так, перекусивши чимось, залишивши дружин із дітьми частуватися гарячим, — це для них обов'язково — ми під пильним їхнім оком заходимо глибше, на марафонський заплив. До протилежного боку піщаної коси. Там перепочиваємо якусь годинку, повертаємося назад, вдоволені, втомлені і збуджені.

Одна лишень деталь: туди ми пливли, заховавши в потаємні кишені плавок ті металеві карбованці; назад повертаємося без них. Дружини про те не знають. Не знають, що на протилежному боці коси за якоюсь прибудовкою мешкає ветеран війни, видатний виноградар, батько одного поважного посадовця міськради. З огляду на те все він нічого не боїться. Іншим — зась, іншим заборонено, інших можуть штрафувати чи конфіскувати добро — йому можна все. І він наливає кожному з нас по півкварти прохолодного домашнього вина. І це благодать. Ми повертаємося до наших родин зморені і збуджені, з гарним настроєм, і дружинам це подобається: «Ось бачите, і без чарки можна бути веселими!..»

Їх у марафонські запливи ми не беремо, хоч вони кілька разів і рвалися. Це не для них, їхня справа — діти.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА (тема А. Василенка)

ОПИСКИ-САМОПИСКИ

ДИКУМЕНТАЛЬНИЙ ФІЛЬМ.

ДУМОКРАТІЯ.

СПИВРОЗМОВА.

АНАХРІНІЗМ.

ГУПАК.

СПАТОЛОГІЯ.

«ОСТАННІЙ З МНОГІКАН».

АХТУАЛЬНА ПРОБЛЕМА.

Дмитро СОЛОДКИЙ.

Мал. О. МІХНУШЕВА (тема А. Василенка)

— Вітаємо! Ви у нас тисячний пацієнт!

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Як ти гадаєш, якщо я порушу Конституцію нашої країни, то повинен нести за це відповідальність? А чому ж тоді той, хто, здавалося б, повинен показувати, як треба дотримуватися основного закону, демонстративно порушує його. І немає ніякого за це покарання. Я маю на увазі депутатів нашої міськради, котрі прийняли рішення про те, що російська мова може використовуватися у діловодстві, документації і т.д. нарівні з державною. Тим більше прикро, що твориться це у нашому славному козацькому краї.

С. ХВИЛЬОВИЙ.

м. Запоріжжя.

Народні усмішки

ЯКА ВАЛЮТА НАЙКРАЩА?

Бесідують митники. Один питає іншого:

— Яка тобі валюта найбільше подобається?

— Звичайно же, гривня.

— Це чому ж?

— По-перше, я патріот. А по-друге, щодня, перераховуючи долари в гривні, я стаю все багатшим і багатшим.

НАЧАЛЬНИК ДАЄ ДОБРО

— Я «розтаможу» цю машину за три тисячі, — каже перший митник.

— Я — за п'ять, — заявляє другий.

— «Розтаможуй!» — дає добро начальник митниці.

СКЛАДНА ІГРАШКА

У магазині «Іграшки» молода мати питає продавця:

— Чи не здається вам, що ця іграшка надто складна для малюка?

— Ні, що ви. Вона саме розрахована на те, щоб привчити дитину до сучасного життя. Як би малюк не намагався її скласти, в нього все одно нічого не вийде.

ПО ДОПОМОГУ

Бідний чоловік прийшов до багатого сусіда по допомогу.

— Нічого не дам! — роздратовано відповідає сусід. — У мене і без цього на утриманні три незаміжні сестри!

— Але ж усі кажуть, що ви не даєте їм і копійки!

— От бачите, рідним сестрам не даю, а ви хочете, щоб вам дав!..

ПРИСТУПАЮТЬ ДО РОБОТИ

Якось уранці у відділення приходить міліціонер — абсолютно голий. Усі колеги його оточують, питають, чого в такому вигляді? Він і розповідає:

— Сьогодні вночі пішов я у нічний клуб. Усі там танцюють, музика грає — весело! Раптом гасне світло і тихий голос говорить: «А зараз усі дівчата роздягаються».

Колеги:

— І що ж далі?

— Далі увімкнули світло — і дійсно, всі дівчата — голі.

Знову почалися танці. І знову гасне світло. Той же тихий голос каже: «А тепер роздягаються чоловіки».

— І що ж далі? — цікавляться колеги.

— А далі знову увімкнули світло. Знову всі танцюють. Тоді знову світло гасне і голос говорить: «А тепер чоловіки приступають до роботи».

— Ну і?..

— Ну, ось я і прийшов...

Почув і записав Олександр КОВАЛЕНКО.

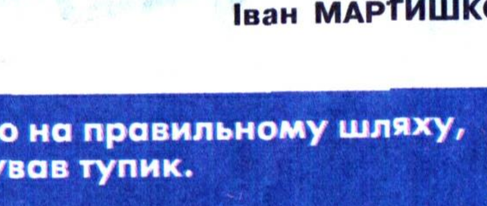

У ПОГОНАХ

— Кіндрате, — питає дід Кузьма, — де ти взяв військову форму?

— Внук подарував.

— А чому ти не знімаєш єфрейторські погони?

— Бо у погонах мене баба більше слухає.

ЯК І Я

— То твоя дочка?

— Моя. А що?

— Дуже схожа на тебе.

— Звичайно. Навіть чоловіка п'ятого має, так, як і я.

Почув і записав Іван МАРТИШКО.

ІРОНІЗМИ

● Якщо це гласність, то я мовчу!

● Якщо на вухах локшина, значить, на носі — вибори.

● У нас тобі так заплатять, що іще будеш винен.

Олександр ПЕРЛЮК.

● Якщо дружина пиляє чоловіка, значить, хоче зробити з нього прекрасну половину.

● Наші діти, як наші гроші: якими б не були великими, завжди залишаються для батьків маленькими.

● Ніколи не треба запитувати людину, за що вона вас любить: варто їй замислитися, і може виявитися, що любити вас нема за що.

Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ.

● — Я стою на правильному шляху, — стверджував тупик.

● Паперова душа так і проситься в макулатуру.

● Найбільш небезпечні начальники — бюрократи-ентузіасти.

Леонід ЗАБАРА.

ІРОНІЗМИ

РЕБУС

Відгадайте загадку, яку зашифровано у цьому ребусі.

Склав М. ОСТАПІВ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ЗАГАДКИ

Ледь торкнувся — на руці
Враз з'явились пухирці.
Так і жалить ця трава.
Як же зветься?..

(Кропива)

По мені зимою ходять,
Влітку плавають і бродять.
В спеку всяк сюди тіка.
Ну, звичайно ж, я ...

(Ріка)

Сергій ПЕТРАШЕНКО.
м. Полтава.

ІДЕ ДІД ЧЕРЕЗ ЛІД

Іде дід через лід,
Дідусеві слизько.
Іде дід через лід,
А іти неблизько.
Підійдем до діда ми,
Візьмемо за руки,
Бо слизькі серед зими
В діда закаблуки.
Тьохка лід, дзвонить лід,
Вітер з лісу вибіг...
Іде дід через лід,
Каже нам:
— Спасибі.

ВАРЕНИКИ-ПУЗАНІ

Вареники-пузані
Закипіли в казані.
Вареники з тіста.
Вареникам тісно.
Тісно їм,
Густо їх —
Всі із капустою.
Щоб не було тісно —
Будемо їх їсти!

Андрій МЯСТКІВСЬКИЙ.

Як шильдбюргери сіль сіяли

З німецької народної книги про шильдбюргерів

Як відомо, жителі міста Шильда, шильдбюргери, відзначалися неабияким розумом. Зібралися вони одного разу в ратуші і стали міркувати: як би так зробити, щоб у Шильді своя сіль була. Бо без солі, як не крути, а не можна обійтися. Довго вони радилися. І ось хтось із них і каже:

— А чи не здається вам, що крупинки солі схожі на крупинки цукру? А цукор, усі знають, росте в полі. То треба нам сіль посіяти!

— А й справді! — погодилися шильдбюргери і видали для цього спеціальний указ.

Одного погожого дня зорали вони поле, заборонували і густо засіяли сіллю. А щоб її не склювали птахи, на кожному куті поля поставили по сторожу з довгими гілками.

Ходять сторожі, гілками розмахують, птахів ганяють.

Незабаром зазеленіло поле.

«А що, коли сюди забредуть корови, коні, вівці чи пакосна коза? — замислилися мудрі шильдбюргери. — Вони ж можуть усю сіль згамати!» І вирішили вони до чотирьох сторожів додати ще одного. Їхнього начальника. Йому було наказано: як тільки на поле забреде якась тварина — негайно гнати її з поля.

Та якось закуняв начальник і прогледів, як на поле забігло ціле стадо корів. Перелякався він — це ж скільки солі рогаті з'їли! — і побіг до міського голови.

Розгубився голова. І його радники не можуть дати поради. Вирішили знову скликати всіх шильдбюргерів на збори. А начальника сторожів похвалили, що той не прийняв самостійно рішення, а прибіг до них порадитися.

Довго мудрі шильдбюргери сушили голови. І так підступали до цієї справи, і так. Врешті, вирішили призначити чотирьох суддів. «Суддів, — подумали вони, — ці нерозумні тварини найдужче злякаються!» І повинні ці судді піти до соляного поля, посадити там на ноші начальника сторожів, вручити йому довгий батіг і носити підтюпцем вздовж і впоперек. Поки начальник не прожене всіх тварин. Самого ж начальника на землю спускати не можна, щоб він посівів не пошкодив. А судді своїми «слоновими ногами», зрозуміло, ніякої шкоди не зроблять. Бо судді завжди піклуються тільки про загальну користь.

Довго бігали судді полем. Але корів прогнали.

А через деякий час поле біля Шильди зазеленіло, зацвіло і нарешті «достигло». Правда, все, що на ньому виросло, швидше нагадувало чортополох, кропиву та різні бур'яни.

— Треба косити! — мовив голова.

Узяли шильдбюргери серпи і тут же покидали. Сіль виявилася гостра і міцна. Треба було б одягнути рукавиці. «Але ж літо! Ще люди засміють...» — міркували шильдбюргери.

— Може, косою спробувати? — знайшлися розумники.

— Колос осиплеться, — заперечили їм.

— Тоді давайте сіль кулями з пістолетів збивати!

— Де ж стільки влучних стрільців знайдеш?! А когось запросити, то секрет вирощування солі викрадуть!

Одне слово, було в Шильді мало солі, а стало ще менше. Треба було б спробувати в печі торішній сніг висушити і потім замість солі використовувати — він теж має форму крупинок.

Але до цього в Шильді поки що не додумалися.

Переповів М. СЛОБОЖАНСЬКИЙ.

Зі Зайцем, приїхали!

Викрутаси

«Мене зупинив автоінспектор і спитав, чи я бачив зебру? Я сказав, що бачив не тільки зебру, а й осла. Інспектор дуже розсердився. Я ж не знав, що він мав на увазі розмітку перед пішохідним переходом. А осла я справді бачив. І не тільки в зоопарку.

(З пояснення водія).

* * *

«Продається «Запорожець», який не наїхав на жодний «Мерседес».

(З оголошення).

* * *

«Заправиш машину і не знаєш чи то бензин, чи то газолін. Горілка така ж. Вип'єш у понеділок. а запах є і у середу. Качество нікудишнє і організм слабкий. Поршня не ті...»

(З пояснення водія).

* * *

«Патріотів штрафувать нільзя!!! Я п'ю тільки нашу горілку! Підтримую вітчизняного виробника! Ви хіба не чули про наш бюджет? Якби не такі як ми, то міліція б сиділа без зарплати. Тому простіть і одпустіть».

(Пояснення нетверезого водія).

Зібрав М. ЗАЄЦЬ.

Мал. О. КОХАНА (тема Ю. Іщенка).

— Нехай летить! У нього ж он які номери...

Мал. О ГУЦОЛА

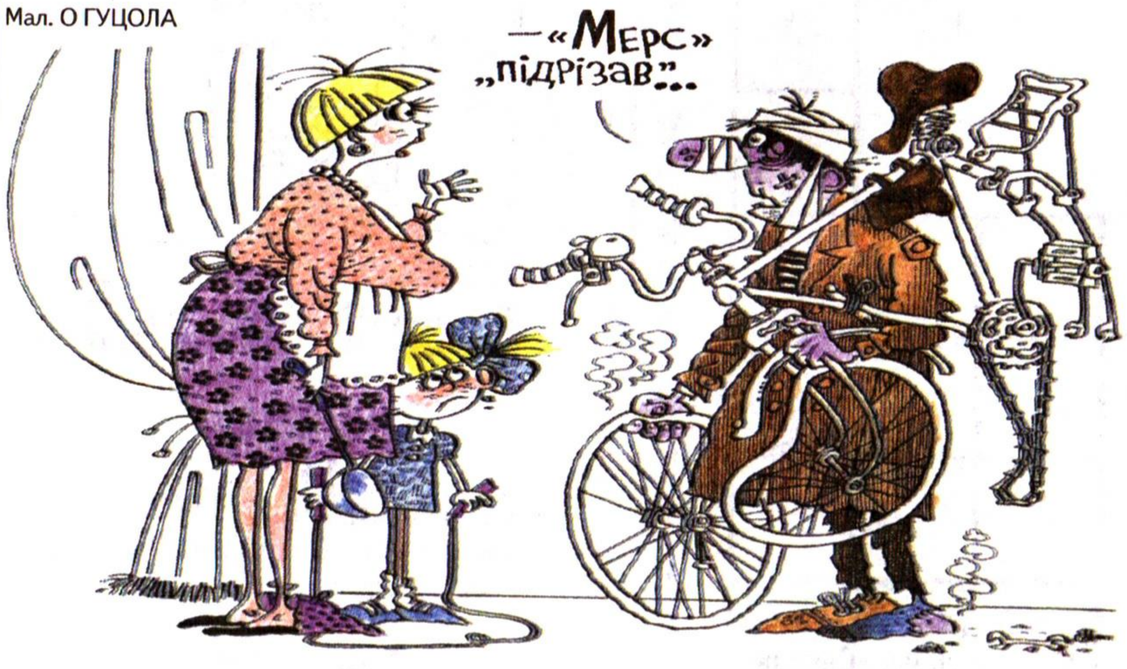

Мал. О. ГУЦОЛА

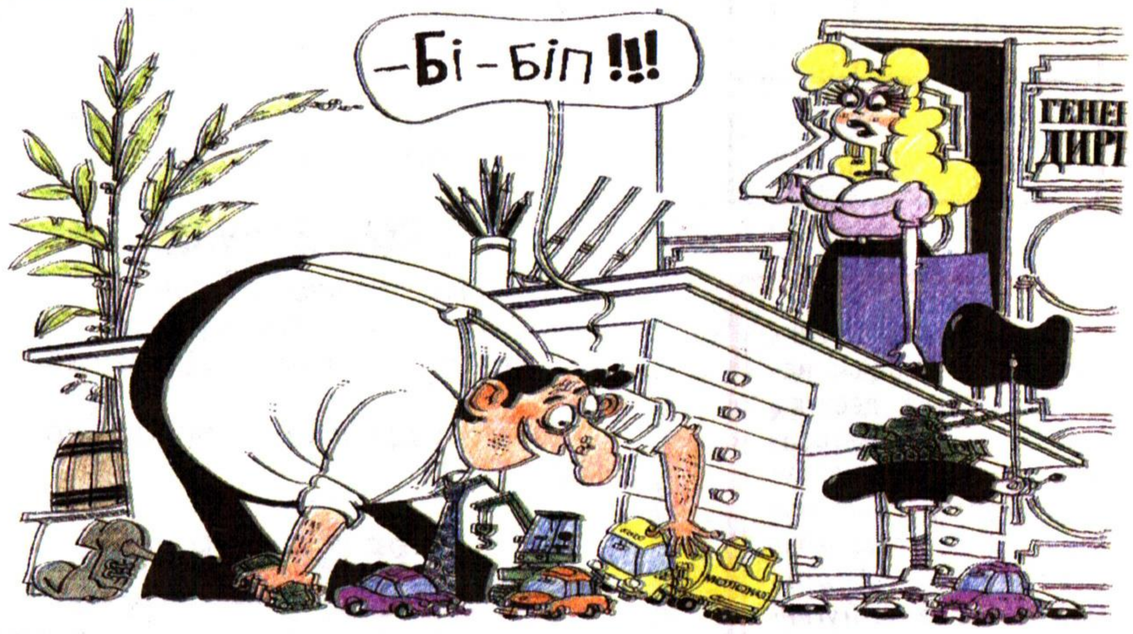

ДІАЛОГИ БІЛЯ ДОРОГИ

ПОЯСНИВ

У «нового українця» вкрали машину.

— І яка у вас вона була?

— За тридцять тисяч доларів, в натурі, — розчепірив той пальці.

— Я маю на увазі марку, — уточнює міліціонер.

— Ну, а в марках... буде тисяч сто.

НА МАШИНАХ

Зустрілися двоє.

— Ну, як поживаєш? — запитує один.

— Переважно на машинах...

— ?!

— Коли погано — забирає «швидка», коли гарно — міліцейська машина.

НЕ ДОСТУКАЄШСЯ

Їде джип. А за ним «Запорожець». Перед світлофором перший різко гальмує. «Запорожець» в нього — бабах! Аж скло посипалося із стоп-сигналів.

Із джипа вискакує здоровань із монтировкою і починає гамселити по «Запорожцю». Десь через хвилину звідти вилазить підполковник міліції:

— Що це ви робите? — питає.

— Та... Та... — відвисла у власника джипа щелепа. — Стукаю оце, стукаю... Кому гроші за ремонт «Запорожця» віддати...

ЗНАЙШОВСЯ

Автоінспектор зупиняє «Таврію» і запитує водія:

— Аптечка є?

— Немає... Але зі мною їде медсестра.

БІЛОРУСЬКИЙ АНЕКДОТ

«БєлАЗ» врізається в «Мерседес». З «Мерседеса» ніхто не виходить.

НЕ ПРОПАДЕ

Помер автоінспектор. Господь його і запитує:

— Чи робив ти, сину мій, на землі добро?

— Та начебто робив...

— А зло?

— Та й зло, може, комусь заподіяв.

— Тоді вибирай сам. Ось — дорога в пекло, а ось — до раю.

— А можна, я на перехресті залишусь?

КВАСОЛЯ БЕЗ ДОКУМЕНТІВ І ПАРОЛЯ

В районі міста Глухова на одній із об'їзних доріг прикордонники зупинили цілу колону вантажівок і навіть подумали, що ті везуть гуманітарну допомогу: 20 тонн рису і 20 тонн квасолі. Але вантаж виявися без документів. Так само збиралися узбеки переправити до України 10 тонн арахісу. А біля села Веселого на Луганщині прикордонники затримали машини з 30 тоннами дизельного пального.

Багато у нас об'їзних шляхів, але не кожен рятівний.

СТОП-СИГНАЛ

АВТОМОБІЛЬ НЕ РОЗКІШ

ДАІ України повідомляє:

8 жовтня в країні зафіксовано 138 дорожньо-транспортних пригод: загинуло 27, травмовано — 201 чол.

24 жовтня: 84 ДТП, загинуло 17, травмовано 80.

26 жовтня: 109 ДТП, загинуло 13, травмовано 112.

29 жовтня: 106 ДТП, загинуло 18, травмовано 112.

І коментувати тут немає чого!

«КРАЗ» — САМЕ ВРАЗ!

Дехто вважає, що автозлодії крадуть переважно престижні «Мерседеси», «Альфа-Ромео», «БМВ», «Форди». «Це помилкова думка, — стверджують працівники ДАІ. — Крадуть і старенькі «Жигулі», і «горбаті» «Запорожці», і навіть ... «КрАЗи». Цього року зафіксовано вже сім таких випадків. Що цікаво, п'ять із семи крадіжок сталося біля одного із столичних гастрономів на проспекті Перемоги. Не встигне власник «КрАЗа» забігти бубликів купити, а за його «бубликом» злодій «ту-ту».

СКАНВОРД

Склав М. ШИПШИНА. Малюнки О. ТАЛІМОНОВА.

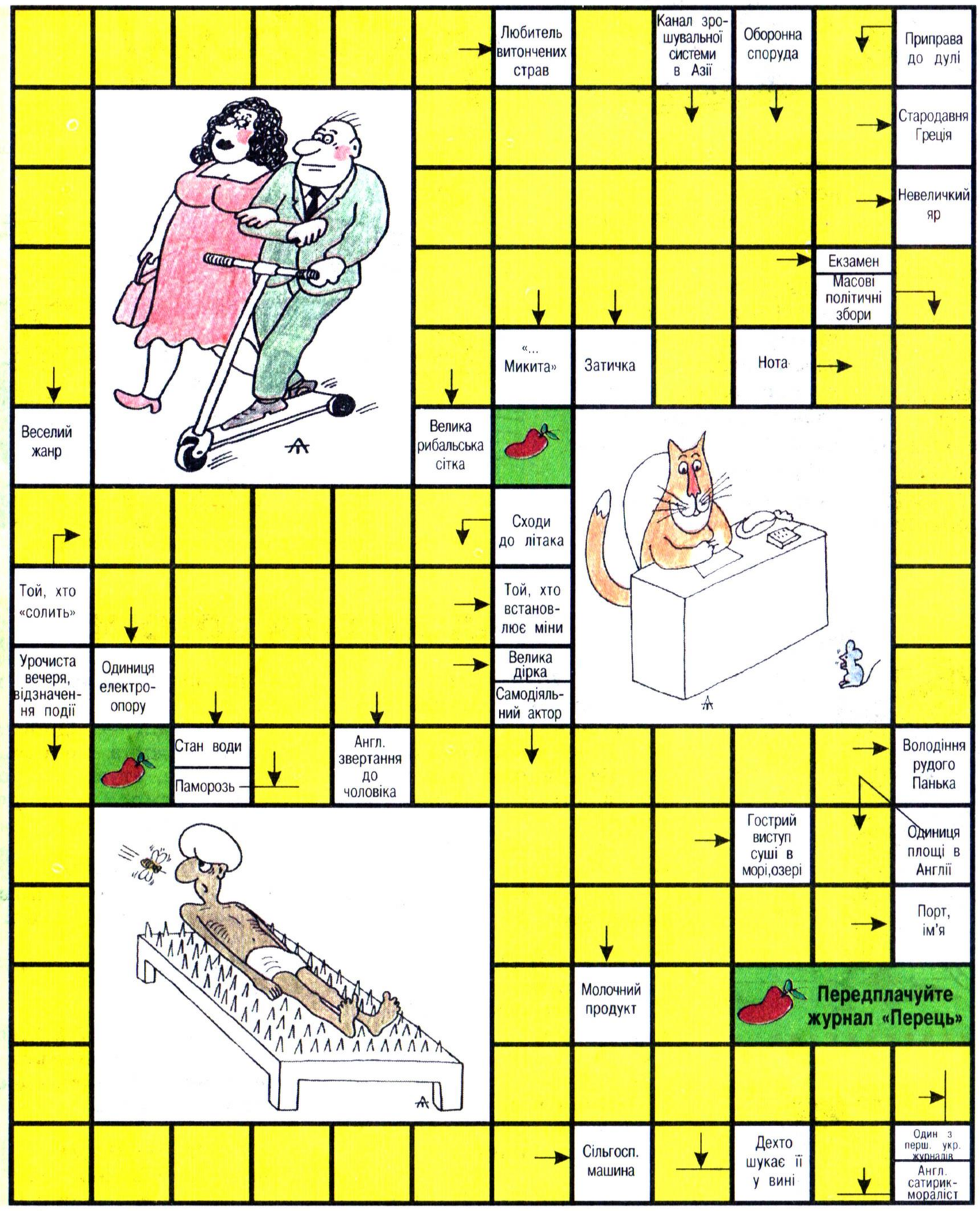

КОНКУРС ТРИВАЄ

У десятому числі нашого журналу ми пропонували зробити підпис до малюнка Олега Гуцола. Пам'ятаєте: залізничним пероном іде жінка, «нав'ючена» багажем, а носильник перед нею пхає візочок, на якому розпластався її п'яний чоловік.

Карикатура, як кажуть, із натури. І підписи наші читачі намагалися максимально наблизити до реалій життя. Це їм вдалося. Але і поставило у скрутне становище журі конкурсу, якому найбільше сподобався підпис:

«П'яний чоловік на візочку бурмоче: «Тихенко-тихенько! Не дрова везеш!»

Але такі, чи приблизно такі ж підписи надіслало кілька десятків читачів. Тому авторитетне журі змушене було провести жеребкування. Щасливим воно стало для ***Андрія ПРИЙМАКА з м. Луганська.***

Його ми і вітаємо з перемогою!

А всім нагадуємо, що конкурс не закінчується. На численні прохання читачів ми продовжимо його і наступного року. Тому ті, хто забувся передплатити журнал, нехай поспішає до відділення зв'язку і оформить передплату на 2001 рік. До речі, квитанція на передплату «Перця» може бути і вашим оригінальним новорічним подарунком для рідних і друзів.

Будемо з «Перцем» сміятися і перемагати у наступному тисячолітті!

А тепер придумайте підпис до нової карикатури О. ГУЦОЛА.

Іноземний гумор

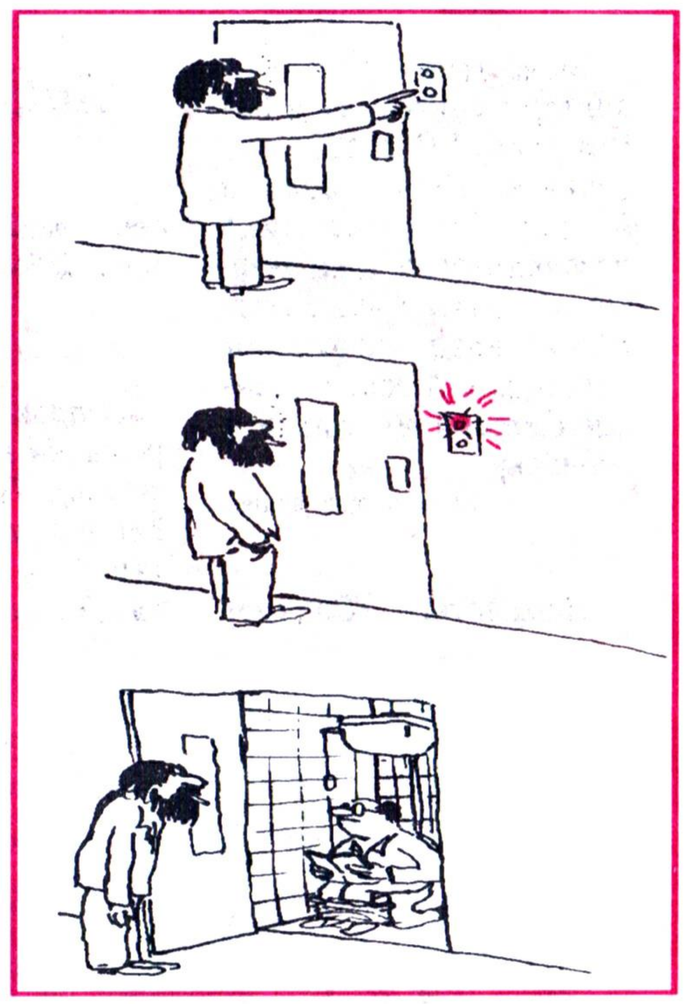

Веселі паралелі

НЕ ТРЕБА

Кінозірка у лікаря:

— Мені роздягатися?

— Ні, не треба. Я недавно бачив вас у останньому фільмі.

ГУМАНІЗМ

У американському суді:

— Сто двадцять років ув'язнення?!! Але ж, панове судді, я вже в літах, мені шістдесят вісім!!!

— Суд не вимагає від вас неможливого. Відсидите скільки зможете.

З'ЇХАВ З ГЛУЗДУ

Зустрічаються два шотландці.

— Куди йдеш? — запитує один.

— До річки, топитися, — відповідає другий.

— Ти з глузду з'їхав! У новому костюмі?!!

ПЕРЕДБАЧЛИВИЙ

— Сьогодні збирайте пожертвування перед моєю проповіддю, — звертається пастор до церковного старости.

— Чому?

— Бо проповідь моя буде про ощадливість.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 11

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 1. Зелінський. 6. Лисиця. 7. Сонце. 8. Стріха. 11. Кіт. 12. Пар. 15. Ікра. 16. Ура. 17. Поет. 18. Рід. 21. Задирака. 22. Брак. 23. Фурор. 25. Крекер. 27. Фара. 28. Ефір. 30. «Дрохва». 31. Арап. 32. Сало.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Золото. 2. Ластівка. 3. Стяг. 4. Коса. 5. Оцет. 9. Апаш. 10. Пруссак. 11. Крапка. 13. Пітекантроп. 14. Ліра. 19. Дзеркало. 20. Одарка. 24. Преса. 26. Котел. 29. Час.

ВІДПОВІДЬ НА РЕБУС, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

Загородив дід хлівець для п'ятьох овець.

Відгадка: рукавичка.

Анатоль ПОТЕМКОВСЬКИЙ

ФОРМАЛЬНІСТЬ

Бюро розгляду заяв видало Безпальчику довідку, що була йому потрібна для якоїсь справи. Та через неуважність друкарки його прізвище виявилось перекрученим. Замість літери «З» друкарка вибила «С».

— Я б хотів це виправити,— сказав Безпальчик.— Усе тут правильно: і адреса, і дата народження... Тільки в прізвищі переплутана літера.

— Напишіть заяву,— сказав референт.— Я доповім начальнику завтра ж.

— Навіщо турбувати начальника?— здивувався Безпальчик.— Адже справа проста.

— Звичайно,— сказав референт.— Особисто для мене — простіше не буває. Я б усе владнав за одну хвилину. Але мій начальник — ідіот... Він обов'язково причепиться...

Безпальчик відправився до начальника і пояснив йому суть справи.

— Звичайна неуважність друкарки,— сказав начальник.— Не варто приймати близько до серця. Директор врахує. Я передам йому все, що ви розповіли.

— Директор?— вразився Безпальчик.

— Так,— відповів начальник,— на жаль. Для мене ваша справа простіше простої, але директор — такий кретин! Можете мені поспівчувати...

Директор прийняв Безпальчика наступного дня.

— Безглузда історія,— сказав він, вислухавши розповідь.— Я все владнаю. Голова не стане чинити перешкоди.

— Голова?!— вигукнув Безпальчик.

Директор розвів руками.

— Якби ж це залежало тільки від мене. Я вас чудово розумію: дрібниця, звичайна формальність. Але голова слабоумний. Він може потім поставити питання...

Безпальчик пішов до голови. Голова тут же виправив опечатку ручкою і повернув Безпальчику документ.

— Прошу пробачення, що потурбував вас такою дрібничкою,— сказав Безпальчик.

— Нічого не поробиш,— сказав голова.— Ви самі бачите, в яких умовах я працюю. Всі мої підлеглі придуркуваті. Кроку без мене ступити не можуть!..

Коли ввечері Безпальчик розповів нам про це в кафе «Кокос», Зизю зауважив:

— У всій цій історії справжній кретин — ти. Чому ж ти сам не виправив помилки?

Переклад із польської В. ГРОМАДЬКО.

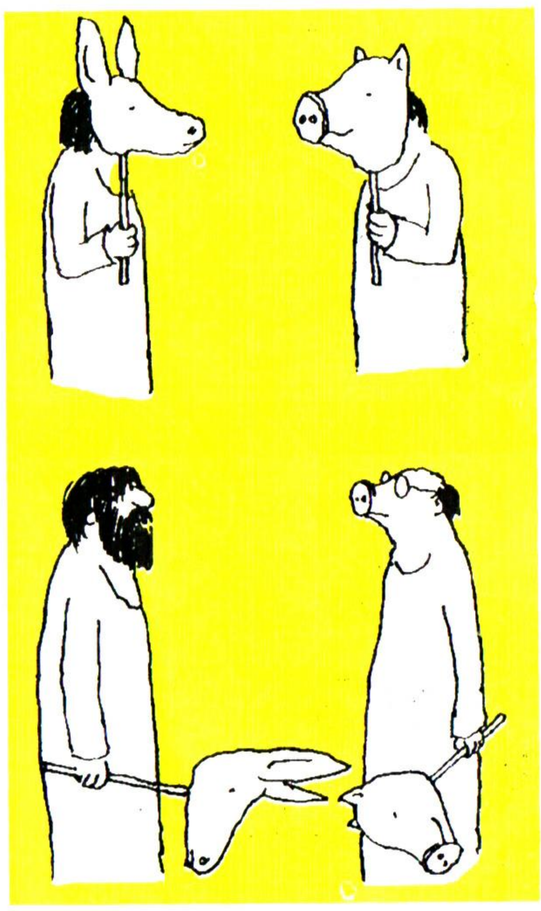

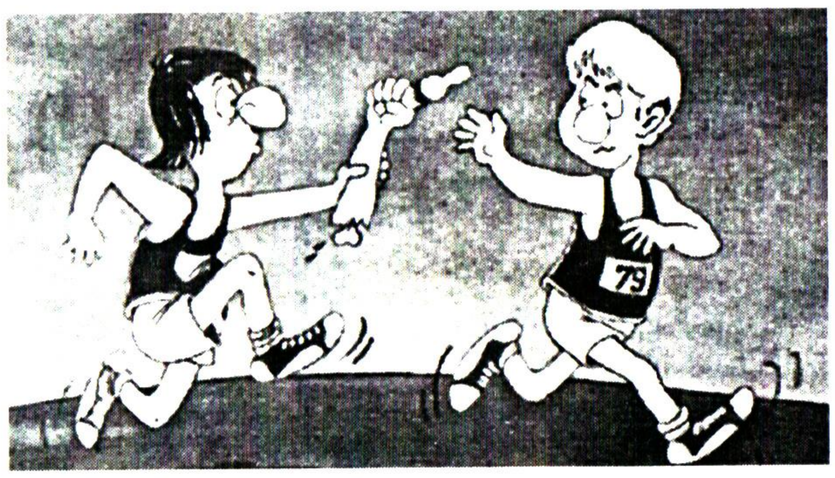

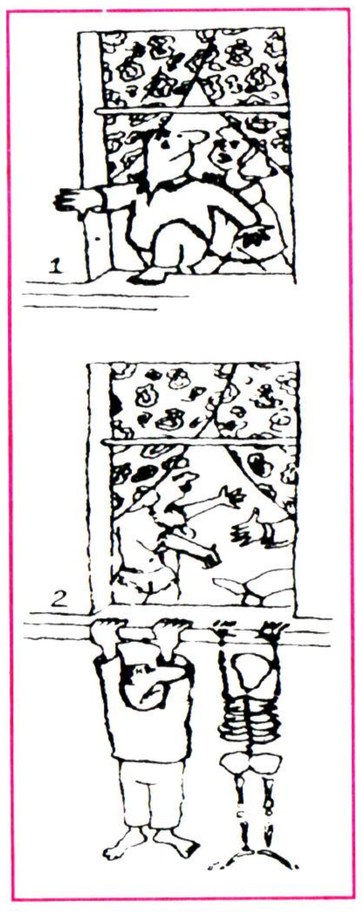

ПЕРЕЦЬ № 12 (1497)

Головний редактор
Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія:
А. ВАСИЛЕНКО,
П. ГЛАЗОВИЙ,
Ю. ІЩЕНКО (заступник головного редактора),
О. КОХАН (головний художник),
Д. МОЛЯКЕВИЧ,
М. ПРУДНИК (відповідальний секретар),
І. СОЧИВЕЦЬ.

Засновники:
видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ №736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думку автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

Здано до набору 07.11.2000.
Підписано до друку 24.11.2000.
Формат 70x108 1/8.
Папір офсетний №1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 17630 прим.
Зам. 0110012.
Ціна договірна.

© «Перець» 2000 р.

Видається з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції:
03047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

Телефони:
приймальні 441-82-14,
факс 224-35-82,
відділу розповсюдження 441-89-15, 441-89-38,
реклами 441-89-39,
факс 441-89-11,
художнього відділу 441-89-24.

Для телеграм:
Київ Перець.

Комбінат друку видавництва «Преса України».
03047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

«Продається сепаратор, яким можна фальсифікувати молоко».

(Із оголошення).

«Я тещу відьмою не називав, бо вона і сама добре знає, хто вона така».

(Із пояснення голови с/Ради).

«Прошу оштрафувати мого сусіда за те, що його межа іде по моїй межі».

(Із заяви до голови сільської Ради).

Страшне ПЕРО не в гусака...

«Продається жива риба нежива».

(Із оголошення на базарі).

Надіслав Іван МАРТИШКО.

«Я не заперечую той факт, що після трьохрічного навчання в СПТУ отримав права тракториста. Але того зловісного вечора, коли мені довелося перекинутися на тракторі, я їхав на ньому вперше».

«Так, я справді перебував у клубі під час бійки, але через сильний удар у голову лише санітарку із швидкої і зумів запам'ятати».

«Скільки себе помню, я всігда був спокійною і стриманою людиною. Та вчора Дмитрові все-таки без будь яких слів вдалося вивести мене із рівноваги».

(Із пояснень).

Надіслав Петро СОХАНЬ.

с. Івахни
Монастирищенського району
Черкаської області.

Індекс 74393.

Вінегрет із перцем

Мал. В. ЧМИРЬОВА (тема В. Попова)

— А ціни заморозити зумієте?

Мал. Р. САХАЛТУЄВА (тема А. Василенка)

— О Господи! Ларисо, твоя мати пливе!!!

Мал. О. КОХАНА

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

— В Туреччині купила. Зовсім недорого!

Мал. О. МІХНУШЕВА (тема А. Василенка)

— Щоб тебе податкова інспекція задавила!

Мал. Г. МАЙОРЕНКА

Мал. В. СИНГАЇВСЬКОГО

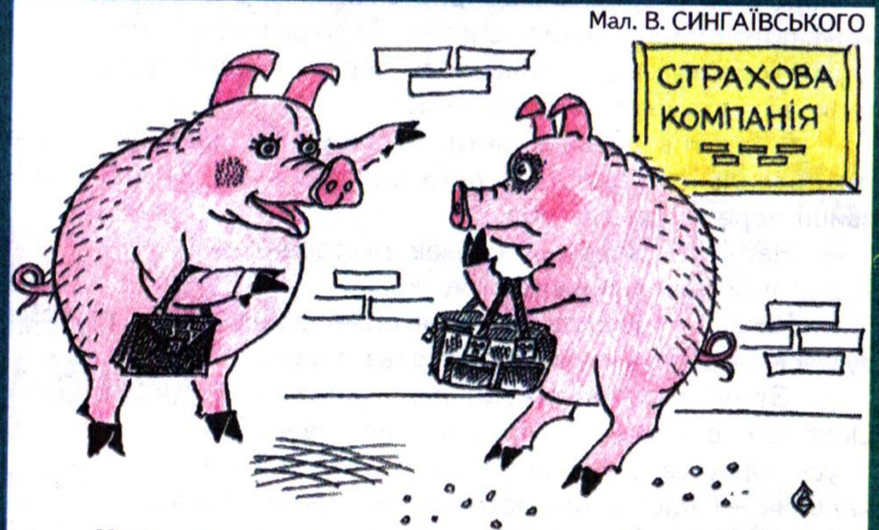

— Чула, як сало подорожчало?! Оце біжу, щоб застрахуватися на соліднішу суму.

Мал. Г. МАЙОРЕНКА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

4 800129 606758 12

ДОРОГІ ДРУЗІ!

Журнал «Перець» — одне з небагатьох видань України, яке виходить лише на кошти читачів...

Не забудьте передплатити його на 2001 рік!

Будемо щиро вдячні, якщо порадите це зробити і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам...

Передплатна ціна на шість місяців 8 грн. 70 коп., на рік — 17 грн. 40 коп. Індекс — 74393.

Зустрінемо нове тисячоліття з «Перцем»!